

ved en lille Opoffrelse gavne Planterne meget. Naar man altsaa kunde være gaaet ind paa en hurtigere Afbetaling, hvorved man kunde have skaffet dem en Driftscapital, saa vilde dette for dem have været dobbelt saa stor en Fordeel, som det vilde være til Tab for Statskassen. De have ogsaa andraget paa, at den aarlige Rente maatte forhøies til 5 pCt. Der som man altsaa i § 5 kunde have foretaget en saadan Ændring, at man istedetfor den halvaarlige Afbetaling af 5 pCt. havde sat 10 pCt., saa kunde man med det Samme have forholet Renten med $2\frac{1}{2}$ pCt.; dette vilde tillige have været overeensstemmende med Rescriptet af 28de Juli 1847, hvorefter Emancipationen skulde være tilendebragt i 1859, og dermed ogsaa Erstatningen; men, da jeg har seet i Betænkningen, at det ærede Udvalg, efter derom pleiet Forhandling med det høie Ministerium, ikke har turdet foreslaae en hurtigere Afbetaling, har jeg heller ikke kunnet finde mig besøiet til at stille Ændringsforslag i denne Retning. Jeg skal tillade mig at bemærke, at under en hurtigere Afbetaling vilde Staten kun tabe meget lidt ved at forhøie Rentefoden til $2\frac{1}{2}$ pCt.; thi hvad enten den bliver staaende ved 2 pCt. eller forhøier Rentefoden til $2\frac{1}{2}$ pCt., vil dog 12 Coupons være tilstrækkelig; Forskjellen vilde blot være den, at man det sidste Halvaar fik et noget større Bidrag at udrede, end man vilde have i første Tilfælde. Naar man derimod nu med 5 pCt. halvaarlig Afbetaling skal forhøie Renten til 2 pCt., saa vilde det for Staten blive et større Tab; thi saa vilde der til Afbetalingen medgaae 29 Halvaar, og man maatte altsaa udrede 3 Renteportioner mere end ellers. Saaledes som Forholdene nu ere, troer jeg, at den Erstatning, som Staten giver Planterne, ikke vil komme dem tilgode i det Maal, som ellers kunde blive Tilfældet; de ville tabe saameget paa Disconteringen af Obligationerne, som jo endelig skulle udstedes i Bestindien, at en stor Deel af den Sum, Staten udreder som Godtgjørelse til Planterne, vil gaae over til

Andre, navnlig til Bengemand og Verelerer. Jeg skal nu, da jeg ikke har kunnet stille noget Ændringsforslag til denne Paragraph, i Anledning af de Udtalelser, jeg har fundet i Betænkningen, blot henstille til det høie Ministerium, om der ikke endnu kunde gøres Noget i den Retning; ligesom jeg ogsaa skal henstille til den næstsidste ærede Taler, som har bebudet et Ændringsforslag til 3die Behandling, hvorvidt han navnlig vil have sin Opmærksomhed fortrinligen henvendt paa § 5; thi ved en hurtigere Afbetaling og en større Rente kan man give Planterne langt Mere end det, man ligefrem opoffrer derpaa.

Lindberg: Den høitærede Finantsminister bemærkede for et Dieblisk siden, at Negerne paa de danske Besiddelser havde haft det langt bedre end de, som stode under andre Regjeringer paa de vestindiske Øer; det er Noget, jeg hverken har benægtet eller nogensinde skal benægte, men dermed er det ingenlunde bevist, at de have haft det godt. Det er ogsaa Noget, der ligger i Sagens Natur, at der kan staae mangfoldige Ting i Forordningerne, som indskrænker en Herres Magt og Myndighed over sin Slave, som kan see meget godt ud paa Papiret, men det har vistnok mange Gange staaet anderledes skrevet paa Slavens Ryg, og det er dog det, hvorpaa det kommer an. Der har været et saadant Forhold, som først for kort siden er ophørt, og det paa en saadan Maade, at de Folk, som meente, at de kunde gjøre med Negerne, hvad de vilde, paa eengang saae sig overraskede af dem, og ikke engang havde Forstand nok til at kunne bedømme, hvad Stemning der var imellem dem, og de sandt sig da i, at Negerne bleve kaldte frie; men de kunde i det selvsamme Dieblisk aldeles ikke gjøre Regning paa, at de skulde faae Erstatning derfor af Staten, da denne Frigivelse, som saaledes kom Negerne tilgode, jo aabenbart var en Folge af den Frygt, som de truende Omstændigheder fremkaldte baade hos Befolkningen og hos Gouverneuren.